

Pime mets ja tühi väli

Pimedaks hakkab minema. Isegi varesed ei taha siin enam olla, lendavad puude seest minema. Ma ei tea, kus ma olen, see mets tundub ebaloomulik, nii vale. Siin pole võsa, maastik lainetab ühtlaselt. Massiivsete, tõsiselt tihedate kuuskede all on ainult sammal ja paar mustikavart. Olen kindel, et ei jõua niipea koju. Pidin ma üldse siia ronima, mind ju hoiatati, et selles paigas eksivad inimesed ära. Viimati, aastaid tagasi, oli tegu vist mingi muusikuga. Ah, kes seda külamuttide juttu ikka meelde jätab. Hämarus valgub kiirelt tumeda lainena üle metsa, isegi liiga kiirelt. Putukad jäävad vaikseks, vaid üksik ronk kriiskab kuskil kauguses. Ma kõnnin, kuhu, ei tea. Loodan leida hea koha öö veetmiseks, aga kurat, kõik on nii puhas ja tühi! Mis mets see selline on?

Nüüd on juba päris pime, öö on üllatavalt selge ja soe. Sume kuuvalgus paistab läbi tihedate kuuskede, luues tihedate kuuseokste vahelt pimedusse salapäraseid valgusvihke. Ma oleks nagu muinasjutumetsas, aga ei. Varjud nende valgussähvakate vahel hirmutavad mind, ma ei tea, mis seal on. Tunnen kellegi kohalolu. Jälgin, kuid pimeduses ei vilksata ühtegi silmapaari, ei ole ühtegi krõpsu, kui keegi astuks mahakukkunud oksale – mitte midagi. Otsustan, et ilmselt mõtlen asja enda jaoks hirmsamaks, ja istun maha. Jah, otse sinna samasse sambla peale. Vähe niiske on, aga pole hullu, mujale niikuinii minna pole. Kohati paistab puude tihedusest kuu, täiskuu on. Ja oi, kui palju on tähti, kodus küll sellist asja ei näe. Taevast on täiesti selge, ei ühtegi pilve. Nii ma istun, vaatan tähti ja valgusvihkudes hõljuvaid tolmukübemeid. Öö on tohutult rahulik, tunnen, kuidas rahunen ka ise. Maad võtab täielik vaikus.

Järsku tunnen enda õlal kätt ja karjatan. Keeran ümber ja assa raibe.... Öudusest tardununa näen küürakat kõhna vanameest. Kuidas ta mulle ligi pääses? See pole loogiline, ma oleks ju kuulnud! Mees vaatab mind ja kallutab pea aeglaselt küljele, kuuvalgus paistab tema peale kohati, laikudena. Mulle tundub, nagu ta vädiks seda. Pikad pusas juuksed vajuvad poolenisti vanamehe näole ja ta paljastab tohutult laia irvega oma rāpased, kollakasmustad hambad. Tema puhmas kulmude all lähevad suured silmad kilama, see on hullunud inimese pilk. Väga aeglaselt võtab vanamees oma pika kõhna käe mu õlalt ja teeb sõrmega liigutuse „tule kaasa“. Ta ei tõsta mult kordagi pilku, endal näol ikka seesama ebainimlik irve. Mehe sõrmed on pikad ja peened nagu pianistil, aga tema küüned – need pole küüned, need on küünised. Tugevad, otsast teravad ja loomulikult musta värvi, mitte värvitud. Mitte miski selle vanamehe juures ei istu mulle. Ta nagu oleks inimene, kuid samaaegselt ka mitte. Absoluutselt kõik tema juures on totaalselt ebainimlik. Kogu mu keha karjub, et ma ei lähaks temaga kaasa, ometi tunnen end tõusmas.

Kõnnin mingi veidra vanamehe järel täielikku pimedusse, aegajalt vilksab üle meie kuuvalgus. Jõuame väljale, mille keskel on suur suitsev lõke. Maastik ei laineta siin enam, igal pool vedelevad peened okkad. Vanamees suunab mu istuma vanale palgile ja toetab end ise minu vastas olevale palgile. Lõkkevalguses saan teda paremini vaadata. Vanamees kannab rābalaid, ühelt neist on võimalik välja lugeda es..nia. Metsiku habeme tõttu on seda küll raske märgata, kuid saan aru, et üle mehe vasaku põse jookseb pikk sügav arm. Pööran pilgu tulle ja keskendun, leek mäsleb. Imelik, et metsavana veel ühtegi sõna öelnud pole. Istume lõkke ääres ja tunnen, kuidas soojus kehasse poeb. Tajun millegipärast, et ma ei soovi oma kontidesse sedasorti soojust, aga teha pole midagi – see tuleb, tahan ma või mitte.

Vanamees tõuseb järsult püsti, ma võpatan. Ta suundub kindlal sammul metsa poole. Otsustan, et mina temaga enam kaasa ei lähe, kogu siin toimuv tundub üdini vale. Õõvastav on see sõna, mida otsin! Heidan jällegi pilgu tähtedele ja mõtlen, et miks lõke küll ei praksi. Mõne aja pärast kargab pimeduse varjust välja räpase vanamehe kuju. Ta läheneb kiirelt, pilk mulle klaasistunud, ja ulatab mulle tee. See on soe ja lõhnab hästi, aga üritan viisakalt keelduda. Samal hetkel aga leian enda kõrilt noa ja üritan vanamehe sodi täis habet enda näost puhuda. Saan aru, et see ei ole vaidluskoht – pean teed jooma.

Istume taas vaikusel, ma joon teed. Mees on tardunud ja jõllitab mind ette kallutades kullipilgul. Pärast seitsmendat lonksu hüppab metsavana palgilt püsti ja lööb käsi kokku. Tuli praksub nüüd tugevalt ja pillub sädemeid, vanamees hüppab selle ümber kui loom. Mina ei saa midagi aru ja ehmun. Soovin siit minema saada, keeran selja ja hakkab juba tõusma, aga.... Tõstan pilgu ja minu ees seisab metsavana. Ta vaatab mulle vaid millimeetrite kauguselt otsa, kallutab taas pea ja naeratab.

Kuulen metsast raksatust, vaatan automaatselt sinna suunda. Kui pilgu tagasi pööran, on vanamees kadunud, haihtunud. Kogun oma mõtted kokku ja keeran tagasi lõkke poole. See on peaaegu kustunud, vaid hõõgub ja tossab veel veidi. Kauguses paistab esimene koidukuma, üle taeva lendab kraaksudes vares. Heidan pilgu oma kätele, mu küüned on mustad. Alla vaadates tilgub mu vasakult pöselt maha veri.

Birgitta Vare
Läänemaa Ühisgümnaasium
11.M klass
Juhendaja: Monika Undo